

Volgens het tweede middel zijn de nationale regels voor de sancties op inbreuken op de bepalingen van verordening nr. 842/2006 niet meegedeeld aan de Commissie. De verplichting tot vaststelling van sancties en mededeling ervan aan de Commissie is bijzonder belangrijk teneinde de volle werking te verzekeren van de verplichtingen die bij de artikelen 3, 4 en 5 van verordening nr. 842/2006 zijn opgelegd aan de exploitanten van stationaire toepassingen. Bovendien zijn de vaststelling van dergelijke sancties en de mededeling ervan aan de Commissie van wezenlijk belang om te verzekeren dat de verplichtingen worden nageleefd die krachtens artikel 7 rusten op de producenten van producten en apparaten die gefluoreerde broeikasgassen bevatten. Ook de niet-eerbiediging van het in de artikelen 8 en 9 van verordening nr. 842/2006 neergelegde verbod dient te worden bestraft door nationale regels in de zin van artikel 13, lid 1, van deze verordening, die hadden moeten worden meegedeeld aan de Commissie.

⁽¹⁾ PB 2006, L 161, blz. 1.

⁽²⁾ PB 2008, L 92, blz. 3; verordening nr. 303/2008 van de Commissie tot instelling van minimumeisen en de voorwaarden voor wederzijdse erkenning voor de certificering van bedrijven en personeel betreffende stationaire koel-, klimaatregelings- en warmtepompapparatuur die bepaalde gefluoreerde broeikasgassen bevat.

⁽³⁾ PB 2008, L 92, blz. 12; verordening nr. 304/2008 van de Commissie tot vaststelling van minimumeisen en de voorwaarden voor wederzijdse erkenning van de certificering van bedrijven en personeel op het gebied van stationaire brandbeveiligingssystemen en brandblusapparaten die bepaalde gefluoreerde broeikasgassen bevatten.

⁽⁴⁾ PB 2008, L 92, blz. 17; verordening nr. 305/2008 van de Commissie tot vaststelling van minimumeisen en de voorwaarden voor wederzijdse erkenning van de certificering van personeel voor de terugwinning van bepaalde gefluoreerde broeikasgassen uit hoogspanningsschakelaars.

⁽⁵⁾ PB 2008, L 92, blz. 21; verordening nr. 306/2008 van de Commissie tot vaststelling van minimumeisen en de voorwaarden voor wederzijdse erkenning van de certificering van personeel voor de terugwinning van bepaalde oplosmiddelen op basis van gefluoreerde broeikasgassen uit apparatuur.

⁽⁶⁾ PB 2008, L 92, blz. 25; verordening nr. 307/2008 van de Commissie tot vaststelling van minimumeisen voor opleidingsprogramma's en de voorwaarden voor wederzijdse erkenning van opleidingsgetuigschriften voor personeel op het gebied van bepaalde gefluoreerde broeikasgassen bevattende klimaatregelingsystemen in bepaalde motorvoertuigen.

⁽⁷⁾ PB 2008, L 92, blz. 28; verordening nr. 308/2008 van de Commissie tot vaststelling van het model voor de kennisgeving van opleidings- en certificeringsprogramma's van de lidstaten.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de lo Social n° 1 de Córdoba (Spanje) op 27 augustus 2014 — María Auxiliadora Arjona Camacho/Securitas Seguridad España, S.A.

(Zaak C-407/14)

(2014/C 409/40)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Juzgado de lo Social n° 1 de Córdoba

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: María Auxiliadora Arjona Camacho

Verwerende partij: Securitas Seguridad España, S.A.

Prejudiciële vraag

Kan artikel 18 van richtlijn 2006/54/EG ⁽¹⁾, dat bepaalt dat de compensatie voor het slachtoffer van discriminatie op grond van geslacht afschrikkend moet zijn (naast reëel, effectief en evenredig aan de geleden schade), aldus worden uitgelegd dat de nationale rechter op grond daarvan werkelijk aanvullend een privaatrechtelijke boete kan opleggen waarvan de hoogte redelijk is, dat wil zeggen een aanvullend bedrag dat weliswaar verder gaat dan de volledige reparatie van de door het slachtoffer werkelijk geleden schade, maar (behalve voor de schadeveroorzaker) ook als voorbeeld dient voor anderen, mits dat bedrag niet onevenredig hoog is, ook al kent de rechtstraditie van die nationale rechter geen privaatrechtelijke boetes?

⁽¹⁾ Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 5 juli 2006 betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke kansen en gelijke behandeling van mannen en vrouwen in arbeid en beroep (herschikking) (PB L 204, blz. 23).